

VÉGÜL IS...

Végül is befogom a számat.
De a hallgatás beszéd.
Lélegzem ki tudja hányat.
Lépek ki tudja feléd.

Ki nem vagy.
S nem leszel soha.
Megtettesít, felőröl az álom.
A hit temploma.

Orgona szól.
A pap beszél.
Lenned kell ki nem vagy.
Mert mire a mise, a fény.

Jöjj egyszerű csendben.
Itt vagyok, várlak még soká.
Hidd el száz lépés az este.
De számtalan a magány

PRÓZA HELYETT...

Az igazit keresed.
Az egyszer kimondhatót.
Találsz helyette másik
száz buktatót.
Érveid
erőtlen hangzanak.
Kicsúfol az ág is.
Túlhalad a nap.
Fal kínja emészt.
Mi kisarjadt
önmagába vész.
Szószólója lennél
az igazi fénynek.
Letipor, megaláz
mit annak becéznek.
Szívedig érnek
erős szavak.
A szépség kitárul.
A jelen hallgatag.
Aztán zsongva bámul
önmagába ájul
minden pillanat.

FEKETE MADÁR

Fekete madár
Szívem magánya.
Hideget hozol
A fényességbe.
Több féle színre
Fested az eget:
Hová lesz
A nap melegsége.
S a zöld fák
Üdesége.
A nyár zivajja?
Itt lenn a porban
Kövek hevernek.
De Te berepülsz
A szobámba.
S aztán ki tudja
Hova, merre –
Még a neved
Sem tudom.
Nagy vagy
És fekete.

Balatonfüred, 2002. augusztus 11.